

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. Christo Domino apparente discipulis simul congregatis, apparet
charitas, Quæ non quærit, quæ sua sunt. Charitas non quærendo sua,
meliùs invenit, quàm si quæreret tantò ditior, quanto ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Quæ verò est altera propositio vix potest manifestius quam suis ipsa terminis declarari: quid enim ad felicitatem gaudii jam satis per se magni desiderari potest ulterius, quam illius certa perpetuitas? unde interrogatus quidam, qui ad florentem fortunam ex abjecta fuerat gratosè promotus, quid sibi ultra veller? *Clavum*, inquit, *quo mea sistat fortuna fixa*. Tibi autem ò infelix, tibi erat fixum firmumque gaudium, cum tale hoc esset, ut à te nemo posset tollere, si voluisses. Erat enim sol dum verumque de Deo gaudium, in quod nulla præter te, cuiquam magis facta potestas, quam in ipsius Dei lucem, quam vocat Apostolus, *inaccessibilem*.

1 Tim. 6.

1 Jo. 18.

1 Jo. 18.

Nonne ergo quandò felicius est illud gaudium, quod nemo à te potest tollere, tantò tu infelicior qui hoc à te tollis? *Quid perdis animam tuam in furore tuo? NON contristabit iustum quidquid ei acciderit*. Nam, ut ait S. Joannes Chrysostomus, *Deum sicut oportet timens & in ipso confidens, voluptatis radicem lucratus est, & omnem habet lætitiæ fontem. Et sicut in mare immensum decedens exigua scintilla facile deletur, sic quantacunque Deum timenti illudantur, velut in vastum lætitiæ pelagus incidentia, extinguuntur atque perduntur*. Unde tu, qui templum miserè crucias, timere profe-

ctò debes ne non satis Deum timeas, cum te illo præsertim magis exerceas tempore, quo magis gaudendum erat, nempe cum innocenter patens, cum in Dei cultu grave aliquid, quod averti non potest, occurrit. Tunc erat indicanda fidelitas, quæ Deo gratis servit, & quæ in omni dato, hilarem facit vultum. Quamobrem Deus inter causas servitii à se despecti, hanc præsertim recenset & urget acriter, *Eò quod, inquit, non servieris Domino Deo tuo in gaudio cordis que lætitiæ*. Nam dolenter servire Deo, non est ei servire: sed tantum divina servitute detrahere, quantum dolenter servis.

Ecclesi. 35.

Deut. 10.

Pf. 50.

Pf. 89.

Hinc apertè Psalter Regius, *exultabit lingua mea iustitiam tuam*. Id est, etiamsi puniar, quia tamen iustè puniar, ego in illa tua gaudebo iustitia & exultanter eam laudabo. Et iursum, *lætari sumus pro diebus quibus nos humiliasti, annis quibus vidimus mala*. Respice in servos tuos, quasi diceret, hac præcipue nota designantur fideles Dei servi; & hoc præsertim nomine singulariter ab illo proteguntur, quod tum præsertim lætentur, cum humiliantur. Vide verbo *tristitia, gaudium*. Et nominatim in 1. p. die 10. Jan. In 4. parte, Feria 4. & 6. hebdomada 17.

FERIA SECUNDA. CHRISTO DOMINO APPARENTE Discipulis simul congregatis, apparet Charitas quæ non quærit quæ sua sunt.

Stetit Iesus in medio eorum, & dixit, pax vobis, Ego sum, nolite timere, Luc. 24.

VERITAS PRACTICA.

Charitas non quærendo sua, melius invenit quam si quæreret: tantò ditior, quantò pauperior.

Ratio est, quia Charitas non quærendo sua, se pauperior. & facta pauperior est purior. Sed Charitas purior melius invenit quæ sua sunt, & se ditior.

Ergo Charitas non quærendo sua, melius invenit quam si quæreret: & tanto st ditior quanto est pauperior.

I. PUNCTUM.

Duo illi Discipuli, quibuscum in itinere congressus erat Dominus, & usque in ipsum castellum Emaus introgressus, surgentes eadem hora, qua Christus exiit ex oculis eorum, regressi sunt in Jeru-

O O 1 *Salera*

(salem, inquit sanctus Lucas, & invenerunt congregatos undecim, & eos, qui cum illis erant, dicentes, quod surrexit Dominus verè & apparuit Simoni. Et ipsi narrabant, quæ gesta erant in via, & quomodo cognoverunt eum in fractione panis. Dum autem hæc loquuntur, stetit Iesus in medio eorum, & dixit, pax vobis, ego sum, nolite timere; conturbati verò & conterriti existimabant se spiritum videre. Et dixit eis; quid turbati estis, & cogitationes ascendunt in corda vestra? Videte manus meas & pedes, quia ego ipse sum; palpate & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere. Et cum hoc dixisset, ostendit eis manus & pedes.

Vide, admirare, ac velut si præsens adesses, afficere quantum cum gratia potes, iisdem affectibus in Christum Dominum, ejusque gloriosissimas plagas, quibus illi Discipuli permoti sunt.

Tum verò expende, quàm manifestè hic appareat in Christo Domino septima veræ Charitatis proprietas, quæ non quarit quæ sua sunt; Quanta enim Christus poterat à Discipulis & à Judæis repetere, cum tamen nihil horum quærat? Certè quidquid damni quidquid injuriæ & infamiæ acceperat in passione & morte sua, tam justè posset reposcere quàm quis offensus ab alio, sive in bonis sive in fama, ut licitè fieri solet, & sæpe ita expedit ad innocentiam patrociniū, & veritatis ac justitiæ munimentum.

At nihil planè horum, ne unum quidem Judæum adit, reposcendæ causæ injuriæ, neque Discipulis exprobrat quod turpiter fugerint, quod se negaverint, quod se prodiderint & fidem in se perdididerint, ne verbum ullum. Et quod magis mirare, ne quidem de se aliter loquitur, quàm ut eos de sua resurrectione certos faciat, mœrentes erigat, & turbatos consoletur! O verè Charitas quæ non quarit quæ sua sunt; imò & impertitur quæ restant sua! *Accipite*, inquit, *Spiritum sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.*

Denique ut nihil desit ad amplissimam sui communicationem, præbet se palpandum omnibus, manducat cum illis, interpretatur scripturas, aperit secretum ut eas intelligant & alios doceant.

Sic ergo colenda est ex animo talis charitas, quando etiam nobis præter illam dependent cætera omnia; nam sola charitas præ-

valet omnibus, nec in ejus comparisonem venire aliquid potest. Ve am ut sæpe alias, nihil tibi dependit, fidelis Deus, negare seipsum non potest; Nemo propter illum aliquid de suo donet, qui nacentuplum recipiat. Sicque verè dici debet, *Quod charitas non querendo sua, melius invenit quàm si quæreret; & tanto fit ditior quanto pauperior.*

Quæ propolita veritas ut melius expendatur, intelligenda est de omni bonorum genere, scutemporalis seu spiritualis; seu humano seu divino: seu terreno seu cælesti; quidquid deniq; tanquam proprium possideri & quærì potest, hoc etiam dici potest charitas non querere, atque hoc non querendo, non queret quod suum est, & tamen melius inveniet quàm si quæreret.

Ratio est expedita, quoad illam præcipuè partem qua dicitur, charitas non querendo sua, esse pauperior & purior charitas. Quid est enim sua non querere, nisi se bonis suis ultrò spoliare, vel non resistere se spoliantibus, non pro jure suo reposcere, non sublatam repetere pecuniam, non illatum vindicare probum, non queri de injuriis, non de iniquitate temporum vel hominum: non ipsam etiam bonorum mercedem ita in operando respicere, ut si Deus operantem, omni mercede privare veller, non desineret operans operari, diceretque cum sancto Thoma, nullam Domine aliam, præter te, mercedem posco: imò & ipso Domino paratus esset privari, optaretque cum Apostolo, *Anathema esse à Christo pro salute animarum.* Nonne hæc esset tanto pauperior seu affectu seu effectu, quàm minus sua quæreret? ac denique nonne hæc esset eo purior charitas quo esset pauperior, cum puritas charitatis in eo sit, ut nihil eorum, quæ non sunt pure Deus, admixtum habeat; ac proinde tantò magis aut minus pura sit, quàm minus aut magis cæteris omnibus expurgata, &, ut ait S. Bernardus, defecata fuerit; *Eo certè, inquit, defecatiores & puriores quo in ea de proprio nihil jam admixtum relinquitur.* Hoc est aurum ignitum probatum, quod Christus suadet à se emi.

Vide quo pretio id ematur, vide quibus modis id emi suadeat.

II. PUNCTUM.

Sed Charitas purior melius invenit qua sua sunt, sicque fit ditior.

Duo sunt modi quibus id expressit Dominus, duabus illis parabolis quas proposuit de thesauro abscondito in agro, & de pretiosa margarita: Ubi ante illud est observandum, quod uterque illorum qui invenit thesaurum vel margaritam, universa sua dedit ut emeret quod invenit, sic enim apertius intelligitur adumbrari seu figurari charitatem, suis se omnibus denudantem bonis. Primum itaque cum thesaurus sit aggregatio quadam summae pecuniariae ex multis partibus seu speciebus conflatae, satis apte significat innumera bona spiritualia, caelestia, divina & aeterna quibus tanto magis compensat Deus charitatem quanto est purior. Cum enim Deus nunquam patiat se à quoquam liberalitate vinceri, licet jam pridem nos suis praevenit donis, tamen ita etiam sibi data remunerat, & sua coronat dona, ut quod quis in eum est liberalior & effusior, ipse vicissim suas in eum profundat copiosius & abundantius gratias: nullus autem sit liberalior quam qui puriorem habet charitatem; hinc certò fit, ut istam multis & variis abundet bonis, ut non possint melius exprimi quam thesauro abscondito.

Quasi effodientes thesaurum, inquit Job, *gaudentque vehementer cum invenerint sepulchrum*: Quia in sepulchris olim recondebantur thesauri; sed mysticè ad rem nostram, thesauri gratiarum effodiuntur & reperiuntur in illo spirituali sepulchro, cui pura charitas comparatur cum dicitur, *fortis esse ut mors, & dura sicut infernus*, Id est, tam potens ad separanda terrena omnia ex anima diligente, quam mors & infernus qui pro sepulchro hic ponitur, potentes sunt ad separationem naturalem animae & corporis, seu etiam ad ipsius sepulchri corporis partium dissolutionem faciendam.

Hic est thesaurus infinitus & thesaurus sine defectione sanctitatis, de quo passim scriptura. Imo supra thesaurum est aliquid non modò quia plures memorantur thesauri, sed quod in dies singuli magis ac magis repleantur; *Vi ditem*, inquit, *diligentes me, & thesauros eorum repleam*. *Ponens denique in thesauro*

abyssos, id est, investigabiles quasdam divitias quae recenseri non possunt. Atque hinc fit quod, licet bona terrena & humana deficerent, licet bona sublata non redderentur, licet nulla illatis probris fieret reparatio: qui tamen his abundat donis spiritualibus & divinis, ita sibi satisfactum & se contentum profiteretur, nihil ut eorum cogiter & reposcat. Centuplum illud est Evangelicum, quod auctore sancto Hieronymo spiritualia dona significat, quae comparatione facta cum terrenis bonis, & merito sui collato cum aliis, *ita sunt*, inquit, *quasi si parvo numero centenarius comparatur*.

At verò, ut secundus explicetur modus, si Deus etiam pura charitate donatam animam, suis illis spiritualibus & divinis privaret bonis, ut certè aliquando sensibili privat consolatione, atque in eum redigit statum, ut se anima nudam & vacuum bonis omnibus sentiat, quid tum meriti est ab illo puriori charitate? quomodo charitas tunc dicitur sua invenire!

Audi filia, & vide, & inclina aurem tuam: & obliviscere populum tuum, & domum patris tui. Et concupiscet rex decorem tuum: quoniam ipse est Dominus Deus tuus. Hoc unum quod Domino placeat anima; hoc unum quod Dominus placeat animae; hoc unum quod Dominus Deus ejus sit, hoc unum, inquam, ita sufficit puriori charitati, ut sicut pretiosa margarita unum est aliquid quod multa in se bona continet, unde & dicitur unio; sic Deus unus & solus in anima diligente Deum, instar est omnium. *Deus meus & omnia: si quis amat, novit quid haec vox clamet. Magnus clamor in auribus Dei est ipse ardens affectus animae quae dicit: Deus meus amor meus, tu totus meus, & ego tuus.* Expende haec divini Authoris verba, *magnus clamor in auribus Dei*, quasi diceret, verba sunt quae maxime Deus audit, & quibus auditis maxime permovetur ad reciprocam dilectionem; quae divina dilectione quid diutius quid divinius? *Major est Deus corde nostro, & novit omnia*, inquit directus discipulus: *Id est*, ut explanat Cornelius, *liberalior, ditior, plenior, perfectior est Deus corde nostro, qui solus ipse cordis nostri desideria satiat & explet: imò exuberat in immensum, nec in capi potest, sicut mare capi nequit cochleari.*

L. 3. in
Matth.
c. 19.

Pf. 44.

L. 3. de
Imit. Chr.
c. 5.

1. Ioan. 3.

III. PUNCTUM.

Charitas igitur non querendo sua, melius invenit quam si sua quæret: & tantò est ditor, quanto paup. rior; Quia sic purior redditur, sic gravior & acceptior Deo, qui idcirco, bonus cum bonis, & sanctus cum sanctis dicitur, quia se tantò illis meliorem & liberaliorem ostendit, quantò se in ipsum impendunt liberalius, & de suo magis effundunt. Quoniam Dominus retribuens est, ait Sapiens; non dicit retribuit sed retribuens, quasi fons perpetuo manans, & quasi sol indefinenter lucens & ardens: *Augebit incrementa frugum iustitia vestra, ut in omnibus locupletati, abundetis in omnem simplicitatem*, inquit Apostolus: quasi diceret, non propterea Deo serviendum ut sic abundetis, sic enim charitas sua quæretet, sed remenda semper simplicitas puri servitii & amoris Dei, ut si ve abundetis si ve non, vos semper Deum purè colatis & ametis. Tantum hoc cavere, ne amore vestri, vestra quærat, & vestra quærendo minus purè quærat Deum, quia sic duplici errore deciperemini; primò quidem quod putaretis aliquid perdidit, dum ser. itur Deo; deinde verò quod tamen si

Ps. 17.

Ecclesi. 35.
2. Cor. 9.

hoc esset, prospiciendum vobis esse crederetis cum præiudicio divini cultus. Quod utrumque fallum est, nam & Deus propter se est amandus & colendus; & amanti Deum nihil peribit.

Quo de argumento sæpe & fusè, Apostolo disserendum fuit, quia ex una quidem parte voluisset omnes sicut se servire Christo, in simplicitate cordis, & sinceritate Dei, id est, pure propter ipsum Deum: ex alia verò videbat omnes, qui sua sunt, quætere, non quæ sunt Iesu Christi; Quid hic ageret, nisi utrumque sic tæperando doceret charitatè sua non quætere & non quærendo tamen sua melius invenire, quàm si avidius quæreret. Sic ipse Dominus: *Qui perdidit animam suam propter me*, id est, vitam temporalem, *inveniet eam*, id est, inveniet altam vitam longè meliorem, sicque sua non quærendo, melius inveniet. *In paucis verari, in multis bene disponentur, quoniam Deus tenet arvit eos, & invenit illos dignos se. Qui confidunt in illo, intelligent veritatem, & fideles in dilectione acquiescent illi, quoniam donum & pax est electis eius.*

2. Cor. 1.

Phil. 1.

Math. 10

Sap. 3.

Vide in 4. parte, tota quidem hebdomada 17. sed præcipue Sabbato.

FERIA TERTIA.

APPARET ITERUM CHRISTVS

Discipulis simul congregatis, prasente Thoma.

Simul apparet Charitas quæ non irritatur.

Et post dies octo, iterum erant Discipuli eius intus, & Thomas cum eis. Venit Iesus, januis clausis, & stetit in medio, & dixit eis, pax vobis; deinde dicit Thomas, *infra digitum tuum huc, & vide manus meas; & offer manum tuam, & mite in latus meum; & nol: esse incredulus; sed fidelis.* Joan. 20.

VERITAS PRACTICA.

Esto appareant aliquæ irascendi causæ; multò tamen plures sunt & validiores ne irascaris.

Ratio est, quia rationes æterna, quæ ve petuntur à

superiori parte animi, longè sunt plures & validiores in qua ab inferior: tantum proveniunt. Sed tales sunt illæ rationes quæ verant iram. Ergo sunt plures & validiores, quibus propterea credendum est, nec irascendum.

LPUN.